

NS Zpravodajství

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler ve válce : Co se *skutečně* stalo ?

A.V. Schaerffenberg

Část 4

Kapitola 3: Reinhard Heydrich

Největší oddanost spočívá v tom, že se setkává s rizikem a nebezpečím a hraje kostky o smrt."

Friedrich Nietzsche

"O sebepřekonání", část druhá, *Tak pravil Zarathustra*

Lze říci, že Německo prohrálo druhou světovou válku nejen před jejím začátkem, ale dokonce již v roce 1931, dva roky před Hitlerovým zvolením kancléřem, kdy ještě bojoval o moc. V tomto roce si Hans-Thilo Schmidt, neúspěšný majitel továrny na mýdlo, zajistil prostřednictvím svého bratra Rudolfa, tehdejšího šéfa signálního sboru, nevýznamné místo v německé armádní *Chiffrierstelle* neboli "šifrovacím úřadu". Kryptografové v *Chiffrierstelle* do té doby po téměř deseti letech intenzivní práce zdokonalili šifrovací stroj, který byl daleko před všemi do té doby vynalezenými šifrovacími zařízeními. Šifrovací stroj známý jako *Enigma*

chránil tajemství německých vojenských rozkazů před všemi pokusy o jejich přečtení zvenčí.

V listopadu se Schmidt vydal do Grand Hotelu ve Verviers v Belgii. Tam předal francouzskému tajnému agentovi důvěrné dokumenty prozrazující tajné fungování *Enigmy* za 10 000 marek (v dnešních penězích asi 30 000 dolarů). "Díky Schmidtově zradě," píše Simon Singh ve své historii kryptoanalýzy, "bylo nyní Spojencům umožněno vytvořit přesnou repliku německého vojenského stroje *Enigma*" (146). Operaci, jejímž cílem bylo konečně rozluštit jeho zakódované zprávy, označovali agenti britské tajné služby jako "ultra tajnou". Díky apolitickému zrádci, který zradil svou zemi kvůli penězům, měl skončit svět. Ani *Ultra* však Spojencům k vítězství ve válce nestačila, zejména na moři, kde kódy *Kriegsmarine* stále odolávaly dešifrování. Počátkem roku 1943 však Britové ukořistili u-boat, na jehož palubě se stále nacházela část jeho kódu. Zrádci v *Abwehru* (německé vojenské zpravodajské službě) dodali zbytek, a tím se ponorková kampaň náhle zhroutila. Kapitáni torpédoorců Royal Navy a U.S. Navy znali polohu všech německých ponorek a pokračovali v jejich neúnavném hloubkovém ostřelování.

Události, které vedly k zásadnímu zlomu ve druhé světové válce, začaly tajným bojem uvnitř Třetí říše mezi dvěma jejími méně známými představiteli: Wilhelmem Canarisem a Reinhardem Heydrichem. Ironií osudu byli oba muži staří přátelé. Heydrich, vůdce SS *Sicherheits Dienst* [SD] (Bezpečnostní služba SS), sloužil ve dvacátých letech pod Canarisem u námořnictva a jeho bývalý nadřízený se v roce 1935 vyšvihl na post šéfa *Abwehru*. V následujícím roce se Heydrich stal šéfem *gestapa* (*Geheime Staatspolizei*, Státní tajná policie, obdoba FBI nebo Scotland Yardu). Jeho úkolem bylo odhalovat špiony a zrádce a zároveň podporovat špionáž v nepřátelských zemích. Tyto úkoly byly obvykle v kompetenci *Abwehru*, údajně nepolitické organizace zabývající se výhradně vojenskými problémy. S.D. však bylo zapotřebí k potírání ideologických odpůrců - zahraničních i domácích -, kteří chtěli zničit národní socialismus všemi možnými prostředky. Heydrich se ukázal jako génius v porážení těchto neviditelných nepřátel a dokázal do značné míry znehodnotit účinnost tajné zpravodajské techniky tím, že rychle vypátral špiony a zrádce, kteří dodávali Anglii důležité informace, díky nimž *Ultra* fungovala.

Neméně úspěšný byl i v útočných tajných operacích. Heydrich, kterého Mikkelson popsal jako "bezpochyby nejokázalejší puč celé války", obrátným nasazením přesvědčivých dezinformací natolik zmanipuloval Stalinovu paranoii, že maršál reagoval vyvražděním vlastního vrchního velení Rudé armády. Plošná ztráta profesionálních vojenských velitelů Sovětského svazu se projevila ponižujícími neúspěchy v rukou malého Finska v roce 1940 a nezlomnými úspěchy sil Osy v Rusku v následujícím roce.

Dne 27. září 1941 byl Heydrich jmenován protektorem pro české území. Oficiálně byl jmenován, aby v této problematice a neproduktivní zemi zjednal pořádek, ale tajně a především proto, aby pronásledoval špiónážní skupinu podezřelou z působení uvnitř samotného wehrmachtu. Heydrich vyvedl Čechy z feudálního slovanství, které je ovládalo od středověku, s cílem učinit z nich členy moderního evropského společenství. Počátkem roku 1942 se jeho plány rozvíjely tak rychle, že se Češi stali nejproduktivnějším, proříšským národem ze všech okupovaných národů - proměna o to pozoruhodnější, že ještě před necelým rokem nenáviděli Německo. Heydrichův úspěch spočíval v jeho odhodlání učinit z české politiky ideální národněsocialistický stát, v němž by se jeho obyvatelé necítili být příslušníky nějaké bezvýznamné malé země, ale cennými a přínosnými členy sjednoceného kontinentu. Začali o sobě uvažovat méně jako o Česích, než jako o Evropanech bojujících o společnou existenci nejen s Němci, ale i Francouzi, Skandinávci, Maďary, Španěly atd.

Zatímco Heydrich jednou rukou posiloval český protektorát, druhou rukou likvidoval zradu a špiónáž podzemních nepřátel Říše. Byl jim na stopě a zavíral jednoho špiona za druhým, což mělo pro britskou vojenskou rozvědku katastrofální následky. V únoru 1942 však Heydrich učinil šokující objev: Paul Thuemmel, agent německého *Abwehru*, špehoval pro Spojence. Místo aby Thuemmela zlikvidoval, Heydrich ho propustil a nechal ho sledovat. Zrádce vedl vyšetřovatele S.D. do nejvyšších pater *Abwehru*, možná i k Heydrichovu starému příteli Wilhelmu Canarisovi.

Heydrich nevěděl, jak hlubokou nenávist k nacionálnímu socialismu Canaris chová a jak strašlivou, dokonce rozhodující škodu už Německu způsobil. Například v létě 1940 dostal Canaris jako vedoucí vojenské rozvědky Třetí říše příkaz, aby diplomaticky připravil půdu pro spolupráci s vichistickou Francií a poté se Španělskem, kde se měl Hitler setkat s Phillipem Petainem, respektive Franciscem Francem. Vůdce považoval jejich spolupráci za natolik důležitou, že na ně chtěl apelovat osobně. Byl velkým obdivovatelem francouzského maršála, který zůstal po boku své poražené země v její nejtemnější hodině v červnu předchozího roku, zatímco lidé jako Charles DeGaulle a další, kteří začali válku s Německem, nechali Francii na holičkách útekem do Anglie.

Hitler si setkání dobře načasoval. Dne 3. července zahájily lodě královského námořnictva nevyprovokované zákeřné útoky na francouzskou flotilu, která pokojně kotvila v severoafrických přístavech v alžírském Oranu a Mers-el-Kebiru. Bombardéry z letadlové lodi HMS *Ark Royal* se vrátily 6. července, kdy byl jejich pokus potopit francouzskou bitevní loď *Dunkirk* odražen, ale až poté, co britské torpédo zasáhlo lehký člun naložený hlubinnými náložemi a zabilo 150 členů jeho posádky. O dva dny později zaútočily další bombardéry z HMS *Hermes* na fran-

couzskou vlajkovou loď *Richelieu* v Dakaru a obránci je opět odrazili. Ještě koncem září (23. až 25.) se Churchill pokusil uchvátit francouzské námořní síly v západní Africe. Při pokusu o obsazení posádky v Dakaru se Francouzi bránili tak zuřivě, že těžce poškodili dvě britské bitevní lodě (HMS *Barham* a *Resolution*) a poslali jeho pokus o invazi k ledu.

Tato vítězství vrátila Francii sebevědomí po porážce od německého wehrmachtu a představovala vážnou ránu pro britskou morálku, zejména pro královské námořnictvo. Během prvních dvou dnů anglické agrese proti jejich někdejšími spojovníkům zahynulo 1297 francouzských námořníků; další byli strašlivě opaření mořem hořícího oleje, jejich plavidla byla potopena nebo těžce poškozena. Churchill tvrdil, že nálety na jeho spojence sotva dva měsíce předtím měly zabránit tomu, aby se lodí zmocnilo Německo. Hitler se však o francouzské námořnictvo nikdy nezajímal; neměl v úmyslu plýtvat drahocennými zásobami ropy, určenými pro Panzery, na nákladné a zranitelné válečné lodě.

Proto povolil, aby francouzská plavidla byla obsazena a dokonce i vyzbrojena výhradně francouzskými námořníky na základě zvláštního ustanovení, podle něhož by pokusy Němců, Italů nebo Britů zmocnit se flotily vedly k jejich potopení dříve, než by se jich mohli zmocnit. Jinými slovy, Vůdce znemožnil sobě - nebo komukoli jinému - ukrást francouzské lodě. Churchill to věděl, stejně jako zbytek světa, protože dohoda byla zveřejněna na titulních stranách všech hlavních novin na světě. Ačkoli Spojenci Hitlera nadále líčili jako nedůvěryhodného lháře, tajná námořní konference, která se konala 20. června 1940 v jeho sídle ve Wolfsschlucht, dokazuje, že svým slovům věřil. Veloadmirál Raeder v souvislosti s francouzskou Vysokou flotilou hlásil: "Vůdce si přeje zdržet se jakýchkoli opatření, která by se dotkla francouzské cti."

Skutečným motivem Churchillova rozkazu ke zbabělé operaci byla snaha pomstít se Francii za to, že si dovolila podepsat příměří s podlými nacisty, ačkoli během kampaně v roce 1940 zradila francouzskou armádu v poli a zajistila její porážku (viz níže). Churchill měl k agresi jiné motivy. Proaliantní *Marshallova-Cavendishova ilustrovaná encyklopedie druhé světové války* přiznává: "Řeceno na rovinu, Churchill chtěl zasadit mocný úder za nízkou cenu, aby povzbudil britské národní a mezinárodní mínění. Jak napsal v knize *Druhá světová válka*: 'Tady byla ta Británie, kterou tolik lidí odpočítávalo a vyřadilo, o níž se cizinci domnívali, že se chvěje na pokraji kapitulace před mocnou silou, která se proti ní postavila, bezohledně udeřila na své nejdražší přátele ze včerejška a zajistila si na chvíli nesporné velení na moři' (sic, britské námořní síly byly francouzskými obránci odraženy)" (díl I, 229).

Podle téhož zdroje (226, 227), když navrhl velitelům královského námořnictva Northovi a Somervillovi vojenskou akci proti svým "nejdražším přátelům

včerejška", byli "zděšení a ohromeni". O více než dvacet let později (v roce 1962) se admirál loďstva (ve výslužbě) sir John H. D. Cunningham stále rozplýval nad samotnou vzpomínkou na Churchillovu ozbrojenou zradu překvapeného spojence jako nad "děsivě hanebnou; děsivě hloupou"(229). Vedením totální války - nikoli pouze proti neutrální zemi, ale proti bývalému spojenci z doby před pouhými osmi týdny - se Churchill dopustil skutečného válečného zločinu první velikosti. Den po jeho zákeřném útoku Francouzi přerušili diplomatické styky s Británií a poté v odvetu vyslali bombardovací nálet na Gibraltar. Churchill od vyhlášení války ustoupil, protože by tím dal Hitlerovi to, co vůdce chtěl: vojenské spojení s Francouzi.

Nenávist k proraďným Britům nebyla ve Francii nikdy předtím tak silná a Hitler se snažil využít lidových nálad a požádal Petaina o spojení proti Anglii. Vzhledem k nedávným událostem se maršál cítil povinen vyhovět, takže vyhlídky na francouzsko-německou spolupráci vypadaly dobře. Ještě více se do boje chtěl vrhnout generál Franco. Vychutnával si příležitost přijít Říši na pomoc v době její krize, stejně jako mu Němci pomohli k vítězství ve španělské občanské válce. Než se však Vůdce sešel s Petainem a Francem, aby potvrdili své spojení, Canaris je osobně v přísné důvěrnosti informoval, jako jeden starý voják své bratry ve zbraní, že Německo je odsouzeno k prohře ve válce a oba státníci, pokud milují své země, by nikdy neměli přistoupit na jakoukoli dohodu s Hitlerem. Byli ohromeni, když se takovou zprávu dozvěděli, ale protože nepocházela od nikoho jiného než od šéfa vlastní německé vojenské rozvědky, byli ochotni mu věřit, a to navzdory Hitlerově nepřetržitě řadě úspěchů na všech tehdejších frontách.

Zejména Franco byl zranitelný vůči podvrtné činnosti šéfa *Abwehru*, protože byl starým osobním přítelem vdavekchtivého Canarise, v jehož kanceláři visela velká fotografie nikoliv vůdce, ale španělského generalissima. Když Hitler navštívil Petaina, maršál sice stále přátelsky, ale nevysvětlitelně odmítal všechny návrhy na spolupráci; jeho postoj se změnil. Za podporu proti Anglii Hitler nabídl obnovu francouzského loďstva, ale ani tato nebývalá velkorysost Petaina nerozhoupala. O rok později, počátkem července, se Churchillova bojovnost vůči svému někdejšímu spojenci nezmenšila, když zahájil mohutnou invazi do neutrální Sýrie. Francouzští obránci byli přemoženi, ale ne dříve, než způsobili Britům asi 2 500 ztrát. Taková agrese - zabránění francouzského území, zabití tisíců francouzských civilistů při teroristických útocích a potopení francouzských lodí s vysokým počtem obětí - byla pro maršála více než dostatečným důvodem k vyhlášení války Anglii. Canaris však otrávil svou mysl vážnými pochybnostmi o budoucnosti, nejistotami, které mu bránily učinit správné rozhodnutí.

Po neúspěšném setkání s Petainem byl Hitler podobně odmítnut v Hendaye na španělských hranicích Francem, jehož obsazení Gibraltar by mu zajistilo vítěz-

ství ve Středomoří a nevyhnutelně i v severní Africe. Vůdce měl v té době tuto operaci na mysli především. Chtěl vytvořit spojení mezi Německem, Itálií, Francií a Španělskem, které by vytlačilo Brity ze Středomoří. Nebýt diplomatické sabotáže, kterou provedl Canaris, k takovému spojení by nepochybně došlo a průběh války by se radikálně změnil ve prospěch Osy. Jeho diplomatická sabotáž však neskončila ve Francii ani ve Španělsku. Podobně se snažil odradit Bulharsko s cennými zásobami ropy od připojení k Ose, ale neuspěl, když král Boris 1. března 1941 spojil svou zemi s Říší. Ze zbabělé pomsty nechal Canaris o dva roky později panovníka otrávit.

Stejně jako jiní aristokraté, kteří se ve stínu spikli proti vlastním lidem, ani Canaris "nikdy neměl nouzi o peníze, aby si doma udržel pohodlný a kultivovaný život" (Manvell, 41), a to ani v nejtemnějších dnech po první světové válce, kdy zbídačení Němci hladověli po milionech. Jako syn porýrského průmyslníka byl odhodlán udržet si své postavení zděděného bohatství nad všemi ostatními ohledy. Možná existoval ještě jeden faktor, který nejenže pochopitelně vyvolal jeho zavlou nenávist k nacionálnímu socialismu, ale odlišoval ho od jeho kolegů zrádců. Canaris byl pravděpodobně Žid. Mezi svými nejbližšími přáteli byl záhadně znám jako "malý Levantinec" (Manvell, 39) a jeho rodové kořeny nebyly v Německu, ale v Lombardii, kde Židé od italské renesance provozovali prosperující obchodní komunitu. Nepotvrzená zpráva (Britton, 26) v poznámce pod čarou uvádí, že "Wilhelm Canaris" se ve skutečnosti narodil jako Moses Meyerbeer. Manvell a Fraenkelová zdůrazňují jeho pravděpodobně neárijský původ vysvětlením, že Canarisovi se "dokonce podařilo (pomocí falešných dokladů) zavést Židy do *Abwehru*, muže jako plukovníky Simona a Blocha" (140). S Židy, kteří řídili jeho vlastní vojenskou rozvědku, mohl Hitler jen stěží očekávat, že vyhraje válku.

Na jaře 1942 začal Heydrich považovat Canarise (nebo Meyerbeera?) za nejnebezpečnějšího zrádce v Třetí říši. Podle důstojníka **SD** Waltera Schellenberga si byl Heydrich "ve skutečnosti jistý, že Canaris vyzradil datum útoku na Západě, ale přesto proti němu zatím nechtěl postupovat. Chtěl počkat a shromáždit další důkazy. 'Neměl by ses jím nechat ukolébat,' varoval mě Heydrich. Přejde však den, kdy bude Canaris potrestán za všechny škody, které režimu způsobil" (Schellenberg, 405-6). Ve skutečnosti Canaris nejenže informoval Brity o postupu Německa proti Francii, ale dvakrát je varoval před chystaným útokem na Sovětský svaz (Manvell, 150).

Canaris konečně začínal být obezřetný mezi loajálními složkami wehrmachtu. Polní maršál Wilhelm Keitel "ho dokonce pokáral za neustálá varování, která jako šéf vojenské rozvědky považoval za svou povinnost" (Manvell a Fraenkel, 150). A Heydrich se začínal přibližovat zrádci Abwehru. "Teď jsem si poprvé všiml u Canarise známek vnitřní únavy," vzpomínal Schellenberg. "Byl vyčerpaný

neustálými interními konflikty. Heydrichova ledově chladná taktika posledních měsíců se začínala projevovat. Cítil se nejistý a neklidný, a alespoň jsem si to myslel, něco jako fyzický strach z Heydricha" (Schellenberg, 406). Schellenbergův dojem podpořil i jeden z prvních Canarisových životopisců; admirál v taláru byl "upřímně vyděšený k smrti z Heydricha, kterého jednou nazval 'nejchytřejší z bestíí'. Ačkoli se nikdy nezdál být u Hitlera nervózní, ať už byly okolnosti jakkoli složité, telefonát od Heydricha ho vyrušil na celý den" (Abshagen, 202).

Canaris v panice informoval Brity, že pokud Heydricha okamžitě neodstraní, ztratí po několika týdnech všechny své kontakty uvnitř Německa. Ve férovém boji Němci vždy vítězili a budou vítězit i nadále, dokud nedojde ke konečnému vítězství. Jedinou nadějí Spojenců na přežití byla špionáž. Stejně tak Heydrichova česká vitrína přicházela s konečnou platností v úvahu pro realizaci na všech okupovaných územích, kde vládli těžkoodění aristokraté německé armády. Podle Mikkelsona Heydrich "neočekával nic menšího, než že nahradí neefektivní a zkorumpovanou armádní správu Francie a dost možná všech území. Spojenečtí vůdci v Moskvě a Londýně byli zděšení. Co kdyby Heydrich a SS ovládli všechna území a získali k účinné spolupráci desítky milionů Francouzů, Belgičanů, Nizozemců, Dánů, Norů, Poláků, Slovanů, Ukrajinců a bílých Rusů spojených do superstátu SS? Válka mohla být prohraná! Je jasné, že Heydrich byl nejnebezpečnějším mužem Třetí říše a musí být za každou cenu odstraněn."

Churchill byl znepokojen vážností situace a nechal u Prahy vysadit několik českých atentátníků. Ráno 27. května zaútočili na otevřený, nestřežený vůz, v němž jel Heydrich. Jejich ruční granát explodoval na podběhu a smrtelně ho zranil. Několik dní se bolestivě trápil a 4. června 1942 v půl páté ráno zemřel. V důsledku jeho vraždy byl Rommelův *Afrika Korps* těžce poražen u El Alameinu a jen o několik týdnů později následovalo obklíčení 22 divizí 6. armády o síle 330 000 mužů u Stalingradu - dvě rozhodující bitvy druhé světové války. V obou případech znali Churchill a Stalin plány Němců ještě předtím, než vyrazili do pole.

Asi nic nevystihuje zlom, kterého bylo dosaženo Heydrichovou smrtí, názorněji než válka na moři: V okamžiku atentátu na Heydricha dosáhla německá ponorková kampaň absolutního vrcholu, když bylo potopeno 190 spojeneckých plavidel, což byl největší počet, jaký kdy ponorky zaznamenaly. Hned následující měsíc začaly jejich úspěchy klesat. Nebyla to náhoda, že až do jeho zavraždění Osa vítězila, ale poté začala soustavně prohrávat.

Heydrichovi zbývalo snad jen několik dní k tomu, aby zatkl Canarise a zrušil Židy prolezlý *Abwehr*, což by mělo nevyhnutelně fatální následky pro všechny spiklence v generálním štábu. Po atentátu na něj však vyšetřovatelé gestapa stáli stranou zájmu zjevně naléhavější špionážní skupiny uvnitř Německa, známé jako

Die rote Kapelle ("Rudý orchestr"). Ten založil a řídil Leopold Trepper, komunistický Žid, který po válce emigroval do Izraele. Stejně jako jejich kolegové v *Abwehru* a generálním štábu byli Trepperovi zrádci diletanti z vyšších vrstev, včetně americké Židovky a "zchudlého pruského aristokrata" (Manvell, 166). Tato vzpurná sebranka, známá i mezi sebou jako "komunistická aristokracie", si také libovala v tom, co považovala za intelektuálně módní koketování s marxismem sovětského typu, aby se odlišila od vulgárních nacistů.

S Trepperovou pomocí (10 000 marek, pojízdné tiskárny a několik rádiových vysílačů) nicméně vytvořili "organizaci pro zpravodajskou činnost a propagaci politické propagandy, která do značné míry ohrožovala nacistickou válečnou mašinerii" (Manvell, 166). Rudý orchestr dosadil své agenty do generálního štábu Luftwaffe, do Služby pro sledování zahraničního vysílání, a dokonce i do samotné německé vlády. Přestože byl Trepperův *Rudý orchestr* nakonec zlikvidován gestapem a S.D., jeho pronásledování a likvidace odvedly pozornost od *Abwehru* a armády.

Mezitím vyšetřovatelé kontrarozvědky nemohli uvěřit, že vlastní německá vojenská rozvědka je líhní zrádců. V letech následujících po atentátu na Heydricha se Canaris znovu ujal role nejsmrtonosnější rakoviny Německa, dokud nebyl 20. července 1944 odhalen při neúspěšném atentátu na Hitlera. O osm měsíců později zemřel "malý Levantinec" nahý na šibenici. Příliš pozdě! Do té doby on a jeho kolegové zrádci v generálním štábu dodali Spojencům vše, co potřebovali k vítězství ve válce. Hitler byl jako slepý boxer bojující s přesilou soupeřů, kteří znali každý tah dlouho předtím, než ho udělal.

Jak píše Mikkelson, "spojenečtí vůdci v Londýně a Moskvě přesně věděli, co je v sázce. Jejich vražda **SS-Obergruppenführera** Reinharda Heydricha zaručovala, že Třetí říše bude rozdrčena ve spojeneckých kleštích drtivé přesily."

NSDAP/AO je největší na světě Dodavatel národně socialistické propagandy!

Tištěná a online periodika v mnoha jazycích

Stovky knih v mnoha jazycích

Stovky webových stránek v mnoha jazycích

SS Defender
against Bolshevism
by Heinrich Himmler
FOR DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!
Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Pictorial Book
The Poisonous
Mushroom
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Heinrich Himmler
Hitler
in Italy
HITLER
in ITALIEN
English / German / French / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!